

MARE DE SUCRE

DE CLÀUDIA CEDÓ

1 | MAIG | 2022

© May Zircus

© May Zircus

De Clàudia Cedó. Viurem la història d'una noia amb discapacitat intel·lectual que vol ser mare i ha de confrontar-se amb la incomprensió de la seva comunitat..

La Cloe té vint-i-set anys, discapacitat intel·lectual i un desig dins les entranyes des de petita. La incomprensió de la seva família, la fundació on viu i la seva comunitat la durà a una lluita pels seus drets sense precedents, a una rebel·lió maldestra contra una situació injusta que li ha arrabassat el poder de decisió del seu propi cos. La Cloe s'enfrontarà a la llei dels homes per aconseguir el seu anhel, íntim i natural: quedar-se embarassada i tenir un fill. Però el viatge la farà dubtar d'ella mateixa. Ella seria una bona mare? Quina és la capacitat que ens converteix en bones mares i bons pares? Totes les persones que tenen fills la tenen? Totes les persones amb discapacitat estan incapacitades per afrontar la maternitat?

Mare de Sucre reflexiona sobre el tracte que estem donant com a societat a les persones amb diversitat funcional. L'assimilació de la jurisdicció dels seus cossos, la sobreprotecció com a excusa per a l'arrabassament de la seva llibertat de decisió

Durada: 2h

FITXA ARTÍSTICA

Autoria i direcció: Clàudia Cedó
Intèrprets: Andrea Álvarez, Ivan Benet, Marc Buxaderas, Mercè Méndez, Judit Pardàs, Maria Rodríguez i Teresa Urroz
Escenografia: Laura Clos "Closca"
Il·luminació: Luis Martí
So i música: Lluís Robirola
Vídeo: Clàudia Barberà
Vestuari: Bernat Grau
Assessorament vocal i logopèdia: Nora Baulida
Assessorament cos: Vanessa Segura
Acompanyament assistencial: Carla Balaguer i Juli Palacios
Ajudanta de direcció: Berta Camps
Ajudant de vestuari: Assen Planas
Producció executiva: Marta Iglesias i Anna del Barrio
Distribució: Roser Soler

Producció: Teatre Nacional de Catalunya i Escenaris Especials
Agraïments: Fundació Ramon Noguera i Carme Mariscot
Amb el suport de: Diputació Girona, Fundació Josep Botet i Fundació Support (Girona)

Us agrairíem que apaguéssiu els mòbils, desactivéssiu les alarmes sonores i continguéssiu els estossecs.
Un mocador redueix notablement el soroll.

SER DE SUCRE

Ser mare és una decisió difícil. Totes les dones que conec que són mares han tingut moments de dubte. Estones en les que penses "Me'n sortiré?", "I si jo no en sé, de ser mare?". Quan això passa, l'entorn s'encarrega de dir-te: "És clar, que ho faràs bé!". La teva mare, la teva parella, la teva xarxa, la teva comunitat creu en tu. Llavors tires endavant i descobreixes que en realitat la bona mare no existeix. Que al final cadascuna és la mare que és, i ja està. Però què passa quan la societat on vius considera que no series bona mare? Què passa quan es dona per suposat que no ho faràs bé? Que tu no tens la capacitat de cuidar un nen. Les dones amb diversitat psíquica (una discapacitat intel·lectual) també tenen –o poden tenir– el desig de ser mares. I també dubten d'elles mateixes. L'única diferència és que la resposta del seu entorn no és en absolut un "I tant que ho faràs bé".

La maternitat en dones amb diversitat funcional és encara un tabú a la nostra societat. No en parlem, no obrim el debat amb elles. Donem per suposat que no ho farien bé. Moltes fundacions per a persones amb DF s'estalvien problemes no plantejant-los obertament la possibilitat de tenir fills. Es considera que una persona interdependent, una persona que necessita ajuda per a certs aspectes del dia a dia, que viu en un centre, no està capacitada per cuidar d'una criatura. Els protocols actuals de moltes fundacions per a persones amb DF apliquen implants subcutanis anticonceptius gairebé sense explicar què són, sense posar el tema damunt la taula; així no hi ha risc, no hi ha possibilitat d'embaràs. És un tema molt delicat, fins a aquest any l'esterilització forçosa de les dones amb discapacitat era una pràctica legal al nostre país. El fet és que potser hi ha dones amb discapacitat intel·lectual que no poden assumir una maternitat. Però n'hi ha que sí que podrien. Potser seria bo que l'etiqueta de "bon pare/maer" no anés vinculada a un diagnòstic de discapacitat. Perquè què legitima una part de la societat a decidir sobre les capacitats de l'altra part? Què dona dret a assimilar la jurisdicció dels cossos d'aquestes dones? O és que l'argument de la "incapacitació" per tenir cura d'un nadó n'està encobrint un altre de més subterrani? Un de més obscur i amb una ombra més allargassada? És que no volem que neixin més nens amb Diversitat Funcional? D'altra banda, existeix l'Interès Superior del Menor, que vetlla pels drets dels menors d'edat i per tant es blinda a possibles situacions de desemparament o maltractament. Per tant, estem davant d'una situació complexa que no té una resposta ràpida. Un dilema moral que encara no tenim resolt. És per això que vaig tenir ganes d'escriure Mare de sucre, de la mà de l'Andrea i en Marc; perquè quan no tens respostes... fas teatre.

Fa 15 anys que faig teatre a Escenaris Especials amb persones amb diversitat funcional, una malaltia mental, una discapacitat, autisme o paràlisi cerebral... I m'adono que el tema de la maternitat és un lloc comú. Un tema que surt molt en les improvisacions, en les escenes, en els arguments de les obres. Moltes alumnes trien fer d'embarassades, o apareix una família, un part, una relació mare-filla. N'hem parlat amb companyes i alumnes amb diversitat funcional, i moltes tenen aquest desig. El desig de la maternitat. No sé d'on surten les ganes de ser mare. Potser és un instint, una necessitat biològica.

Clàudia Cedó
Directora